

Tekst opening solotentoonstelling *Heldere lijnen van melancholie* van Laura Casas Valle

Zij die de duisternis niet bemerken zullen het licht nooit zoeken, aldus een oude Engelse historicus (Henry Thomas Buckle, 1821-1862). Licht en donker zijn met elkaar verbonden, dat wisten Taoïstische wijzen al duizenden jaren geleden.

Ook in de beelden van Laura komen licht en donker samen in een wereld van diep geëtste lijnen en heldere vlakken en ruimten. Of het nu dansende adolescenten zijn met hun schuchtere lijven vol bloei of verdwaalde personages in oorlogsgebieden: overal lijken de figuren te zweven in een licht en tegelijkertijd duister niemandsland.

Etsen is een eeuwenoude grafische techniek waarvan kunstenaars al vroeg de contrastrijke en dramatische kwaliteit ontdekten. Etsen zijn door de onvoorspelbaarheid van het werkproces vaak kwetsbaarder, donkerder, alsof de toeschouwer dieper in het hart van de kunstenaar kan kijken.

Het zwart in een ets wordt door geen enkel ander soort duisternis geëvenaard. Tegelijkertijd kun je in een ets ook licht laten schijnen, alsof sterren, maan - of zonlicht niet door de kunstenaar gemaakt zijn maar echt *zijn* als op zichzelf staande lichtbronnen. Rembrandt was hier bijvoorbeeld een meester in. (we snappen nog steeds niet hoe hij dat deed)

Ook Laura scheidt in haar etsen een eigen wereld van aardedonker en spierwit - en elke kleur- en grijs tint die daartussen ligt. Sommige platen liggen wel vijf keer of meer in het zuur om zoveel mogelijk verschillende nuances in de achtergrond, maar ook in kleding of huid aan te brengen.

Met stugge en tegelijkertijd fijngevoelige lijnen schetst Laura haar personages die in een universum van vlakken zweven alsof ze uit een droom zijn gestapt. Soms vormen ze in een groep een nieuwe choreografie die wonderlijk en tegelijkertijd logisch is, omdat het beeld is teruggebracht naar waar wij mensen allemaal heel basic naar kijken: lichaamstaal. Daar is eenzaamheid, verwarring, spanning of levenslust helder aan af te lezen.

De figuren lijken onthecht maar tegelijkertijd zijn ze onmiskenbaar daar, elke plooï in hun huid of kleding is te zien en de kijker kan zich maar moeilijk losmaken van hun blik.

Het is hier een verwarrende, bizarre zooï lijken de kinderen in de serie *Hope* te willen zeggen, maar wij zijn hier. Een ballon opblazen, dromen en of samen naar de sterren kijken: ons leven is hier, en het gaat door. Maar in de jonge, intense blikken ligt ook verlies en vertwijfeling. Leef ik morgen nog? In *Hope* worden licht en donker, levenslust en vernietiging, eenzaamheid en verbinding samengesmeed – of geëtt.

In een tijd waarin het meest extreme beeldmateriaal binnen nanoseconden over de wereld vliegt, zijn beelden als *Hope* een verrijking. Nu er op krantenredacties wordt bezuinigd op professionele fotografen lijken lezers heen en weer te worden geslingerd tussen oorverdovend saaie pasfoto's van politici en oorverdovend schokkende ronselvideo's van Islamitische Staat. De menselijke beelden van conflictgebieden waartoe je je als mens kunt verhouden, zijn schaars. Toen ik *Hope* zag, was echt ik echt opgelucht. Opgelucht, omdat er eindelijk iets was waar ik naar kon kijken wat waar, maar tegelijkertijd ook licht en levenslustig was. Een menselijk beeld waar ik in kan geloven.

Laura heeft lef. Om kinderen af te beelden heb je als kunstenaar moed nodig. De beelden van Rineke Dijkstra zijn wereldberoemd, iedereen kent de manshoge babies van Marlene Dumas of de bewerkte kinderportretten van Ruud van Empel, maar verder zijn er niet heel veel hedendaagse kunstenaars die zich eraan wagen. Juist door de ogen van een kind wordt de wereld – de schoonheid, de zin of de waanzin ervan – zo glashelder. *Het Achterhuis* van Anne Frank is bijvoorbeeld zo'n verpletterend boek, omdat de oorlog door de ogen van 15-jarig meisje niet alleen over geweld maar vooral over tomeloze levenslust en de wil om te bloeien gaat – ook al overleef je het niet.

Ook de etsen van Laura zijn kwetsbaar en droevig en tegelijk stoer, vol licht en levenslust – maar dan subtieler, bescheidener. Die subtiliteit maakt dat je lang naar haar werk kijkt. Eigenlijk zijn het onverschrokken beelden met een heel klein hartje. Net als de kunstenaar zelf.

© Cornelia Samsom, januari 2015